

Geheim!

Dit is juf Josje.

Zo op het eerste gezicht lijkt ze een heel gewone juf, een beetje jong nog misschien. Maar juf Josje is geen gewone juf. Ze is een heel bijzondere juf. Waarom? Dat is geheim.

Oké, als je het niet doorvertelt mag je het weten. Nee, ook niet aan je ouders. En al helemáál niet aan meester Snor, de directeur van de school waar juf Josje werkt.

Beloofd?

Goed, luister:

Als er een dier in nood is, dan hoort juf Josje dat. Alleen zij. En dan krijgt ze een enorme drang om een hap van een schoolbordkrijtje te nemen. (Ze heeft in de klas een la vol.) Zodra ze de eerste hap doorslikt, begint het. Razendsnel draait ze rond en vier seconden later is ze veranderd in Superjuffie. Dan vliegt ze het raam uit om het dier te redden.

Juf Josje is heel bang dat meester Snor erachter komt dat ze soms haar klas alleen laat om een dier te redden. Dan ontslaat hij haar meteen! En ze heeft het nou juist zo naar haar zin op deze school.

Eigenlijk is het een wonder dat hij het nog niet doorheeft. Al houdt hij haar wel extra goed in de gaten, want dat er iets is met deze juf, dat weet hij wel.

Ze kan het niet tegenhouden, al zou ze dat soms graag willen. 'Je wacht maar even!' zou ze willen roepen als ze net dictee aan het geven is en ze een eendje hoort dat zijn moeder kwijt is. (Of een kip die met een geknakte vleugel langs de snelweg doolt, of een egeltje dat verstrikt zit in een sinaasappelnetje, of twee varkentjes die bijna verdrinken in een gierput, of een kalf in de sloot, of een gewonde eekhoorn of een giraffe, of een neushoornvogel, of een verdwaald aapje, of een bruinvis, of een octopus of een bejaarde zeemeeuw...)

Heel soms denkt ze dan: nu even niet!

Maar voor ze het weet heeft ze dan toch al een hap van een krijtje genomen. En een paar seconden later is ze onderweg...

Een schaap in het prikkeldraad

‘Ben je klaar om te gaan, schoonheid?’

Juf Josje giechelt verlegen naar haar vriendje Hakim. ‘Nog even de schriften in mijn tas doen.’ Ze graait de rekenschriften bij elkaar en stopt ze in haar tas.

‘Dag allemaal, tot vanmiddag!’ roept ze tegen haar huisdieren. Poes Annie glipt snel tussen haar benen door naar buiten. Vroeger was het een straatkat, en nog steeds is ze graag hele dagen op pad. Het is prachtig voorjaarsweer, juf Josje wordt er blij van. ‘Ik heb zin om met de kinderen naar het park te gaan.’

‘Zal ik mee, als je assistent?’ Hakim schuift zijn hand in de hare.

‘Dat vindt meester Snor nooit goed.’

‘We verzinnen wel wat,’ zegt Hakim.

Maar juf Josje geeft geen antwoord. Ze strekt haar nek en houdt haar hoofd een beetje scheef.

‘Hè-è-è-èèlp,’ klinkt het. Ze weet meteen wat voor dier het is, al heeft ze nog nooit eerder een schaap gered. Bijna moet ze erom giechelen. Het klinkt zo gek! Maar er valt niets te giechelen. Over een kwartier begint de school en meester Snor houdt er helemaal niet van als ze te laat komt.

‘Wat hoor je?’ vraagt Hakim.

‘Een schaap,’ antwoordt juf Josje, terwijl ze in haar tas naar een krijtje zoekt.

‘Ik hoop dat het niet al te ver weg is.’

‘Dat hoop ik ook. Maar ik red het vast niet in een kwartier,’ zegt juf Josje zorgelijk.

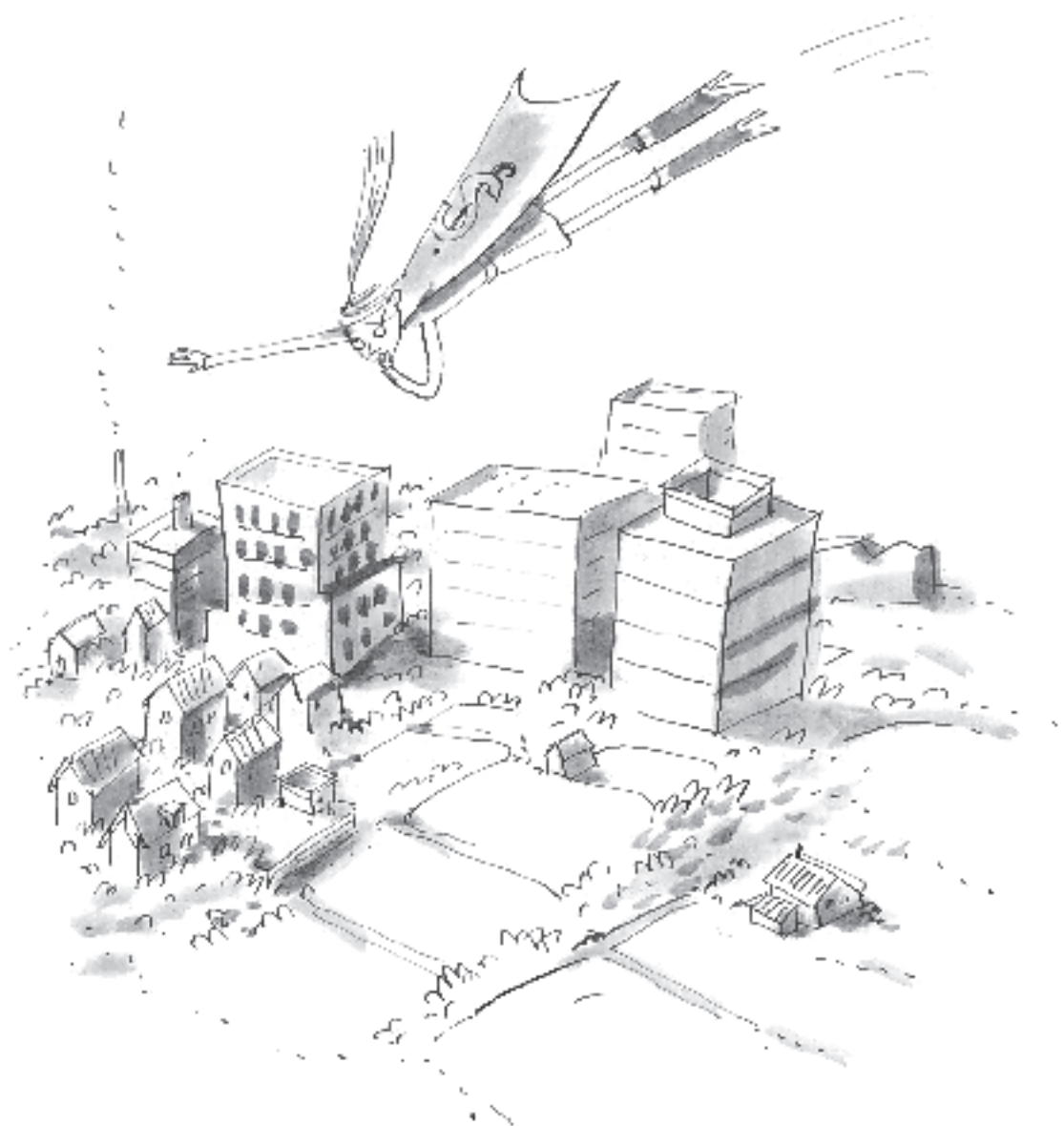
‘Ik zorg voor een goede smoes,’ belooft Hakim.

Juf Josje kijkt om zich heen of er nog andere mensen op straat zijn. Ze heeft liever niet dat ze gezien wordt als ze in Superjuffie verandert. Hakim trekt haar een steegje in en gaat voor haar staan. Ze neemt een hapje van een krijtje en met een zacht geruis verandert ze in Superjuffie.

‘Dank je,’ zegt ze tegen Hakim.

‘Wees voorzichtig.’

Even later vliegt Superjuffie hoog boven de stad. Ze vliegt naar het noorden, waar de stad overgaat in het platteland.

‘Waar zit je precies?’

‘In het weiland van mijn boer. Ik zit vast!’

Superjuffie versnelt in de richting van het geluid. Als iemand omhoog zou kijken zou diegene nu alleen maar een vage groene streep zien, zo snel gaat ze.

Als ze denkt dat ze er bijna is, blijft ze stil hangen en zoomt met haar ogen in op de weilanden onder haar. Ze ziet het meteen. Een groot, wollig schaap zit met haar vacht vast in het prikkeldraad.

‘Hè-èlp,’ klinkt het weer klaaglijk als ze Superjuffie ziet.

Superjuffie landt naast het schaap. Van een afstandje kijken de andere schapen nieuwsgierig toe. Ze durven niet dichterbij te komen. Er zijn ook een paar lammetjes bij, die zien er superschattig uit.

‘Oei, je zit behoorlijk vast.’ Voorzichtig trekt ze de plukken haar los van het prikkeldraad.

‘Hoe heb je dit voor elkaar gekregen?’

‘Ik had zo’n zin in een hapje van het gras aan de andere kant.’

Een van de andere schapen komt een paar stapjes dichterbij. De anderen schuifelen precies evenveel stapjes mee. Superjuffie ruikt hun wollige vachten.

‘Zij denkt altijd dat het gras groener is aan de overkant,’ zegt het schaap dat vooraan durft te staan.

‘Dat lijkt maar zo,’ antwoordt Superjuffie. Ze trekt nog een laatste pluk wol los. *‘Zo, je bent vrij.’*

‘Zie ik er erg gehavend uit?’ Het schaap kijkt bezorgd naar de plukken wol in het prikkeldraad.

‘Ach, we worden toch bijna geschoren,’ zegt een ander schaap.

‘Het valt wel mee.’ Superjuffie aait over de zachte vacht. *‘Passen jullie voortaan op voor het prikkeldraad?’*

‘Dat zullen we doen,’ belooft het schaap. *‘Blijf je niet nog even?’*

‘Nee, ik moet terug naar mijn klas.’

‘Wat is dat?’

'Eh... mijn kudde,' legt Superjuffie uit. Ze maakt nog een mooie pirouette als afscheid en zet dan snel koers terug naar de stad.

Op een groot bankgebouw staat dat het achttien graden is. Lekker, denkt Superjuffie. Maar daarna verschijnt de tijd. Tien over halfnegen! Ze zet nog een tandje bij en gaat nu zo hard dat ze bang is dat haar kleren uitvliegen. Ondertussen probeert ze alvast een smoes te verzinnen. Maar superhard vliegen en nadenken gaat heel moeilijk tegelijk. Daar is de school al...

Superjuffie landt achter de struik die haar nu al een paar jaar beschermt tegen pottenkijkers. Nog een beetje onvast van het snelle vliegen loopt juf Josje even later naar de deur.

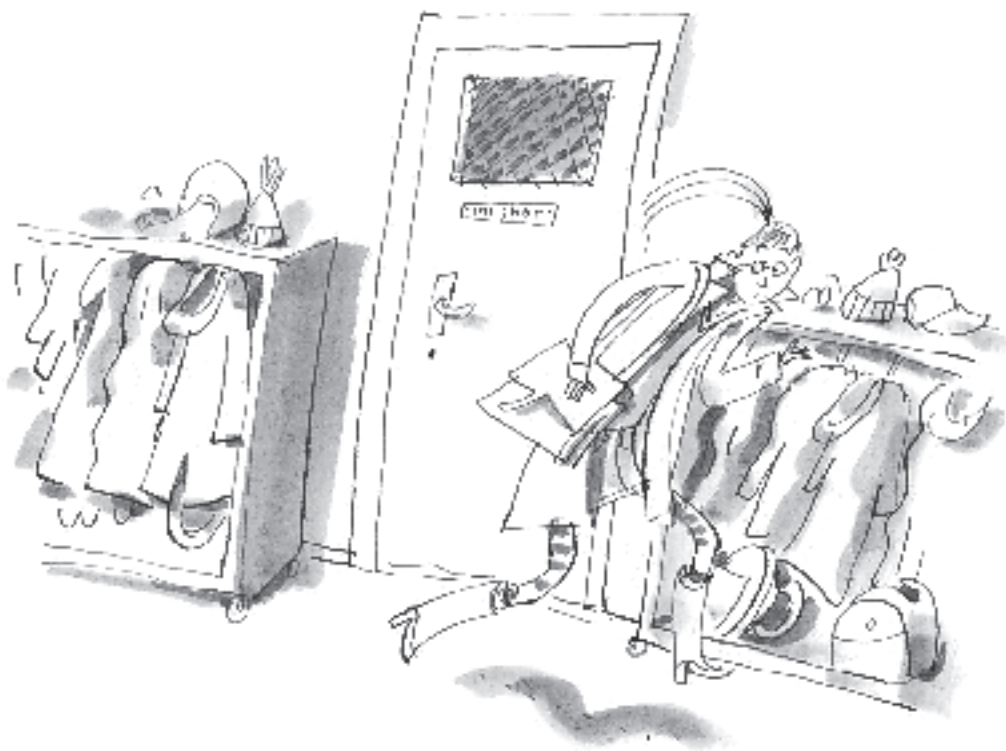
'Band lek, doe niet zo stom, ik kom altijd lopend,' prevelt ze in zichzelf. 'De brug stond open, er is geen brug. Kom op! Kiespijn? Enkel verzwikt?' Ze zucht. Het lijkt wel of er zaagsel in haar hoofd zit. Ze is bang dat meester Snor bij de deur zal staan. Maar gelukkig is er niemand. Ze duwt de schooldeur open en loopt de lege gang in. Angstig kijkt ze naar de dichte deur van meester Snors kantoortje. Zou hij erachter staan en hem zo opengooien om haar extra te laten schrikken? Nee, de deur blijft dicht.

'Gek,' zegt juf Josje hardop. Ze zwaait naar de meester van groep twee, die net even door het raam kijkt. De deur van haar groep is dicht. Nu weet ze waarom ze meester Snor nog niet heeft gezien. Stom. Hij zit natuurlijk in haar klas, dat heeft hij wel vaker gedaan. En dan heb je de poppen aan het dansen.

Juf Josje heeft nog steeds geen smoes verzonnen als ze voor de deur van de klas staat.

Ze haalt een keer diep adem en loopt dan naar binnen. Het is stil in de klas, iedereen zit rustig te werken.

Een paar kinderen kijken op en glimlachen even. Ze zien er allemaal heel ontspannen uit. Als meester Snor voor de klas zit is de spanning

altijd om te snijden. Maar het is dan ook niet meester Snor die voor de klas zit – het is Hakim.

‘Hoi, juf Josje,’ zegt hij met een brede grijns. Hij zit op haar bureaustoel alsof hij niet anders gewend is. ‘Ik ben even voor je ingevallen.’

Juf Josje bloost een beetje. ‘Dank je.’

‘Wat voor dier heb je gered, juf?’ vraagt Bo, met haar bedeesde stemmetje.

‘Een schaap, ze zat vast in het prikkeldraad.’

‘Zielig,’ vindt Mila.

‘Ze dacht dat het gras aan de overkant lekkerder was,’ vertelt juf Josje.

‘Dat denkt iedereen,’ zegt Mimoen zonder van zijn sommen op te kijken. ‘Maar dat is een illusie.’

Juf Josje kijkt automatisch naar Toby, die meestal om uitleg vraagt als

Mimoen iets ingewikkelds zegt. Maar Toby heeft het kennelijk niet gehoord. Dan draait ze zich om naar Hakim. ‘Maar eh...’ Hakim heeft de telefoon van de school in zijn hand. ‘Meester Snor belde net. Hij heeft griep.’

Gekleurde vogels

Die middag zweeft juf Josje zowat naar huis. Het was een heerlijke dag. Twee keer werd ze geroepen en kon ze wegvliegen zonder zich zorgen te hoeven maken. En ze is met de hele klas naar het park geweest. Het is misschien best zielig voor hem, maar wat heerlijk is het dat meester Snor griep heeft!

Fluitend doet ze de deur van haar huisje open. Ze legt de stapel reken-schriften op tafel en loopt meteen door naar de tuindeur om hem open te zetten.

‘Hé, Peer, wat sta jij nou te doen?’

Haar grijze kater staat op zijn achterpootjes, om door het raam van de tuindeur te kunnen kijken.

‘Zie je een vogeltje?’

Juf Josje volgt Peers blik naar buiten en slaat dan verbaasd haar hand voor haar mond. Eén vogeltje? Er zitten vier prachtige, felgekleurde papegaaien op haar tuinhek. ‘Wat een geweldig mooie beesten. Waar komen die nou vandaan?’

‘Mrauw,’ zegt Peer.

Poes Annie zit buiten onder het tuinhek en loert naar boven. Haar staart zwaait bozig heen en weer.

Snel doet juf Josje de tuindeur open. ‘Ksssjt, Annie, dat is geen prooi voor jou!’

Beledigd gaat Annie een eindje verderop zitten.

De vogels lijken onverstoorbaar. Sprakeloos neemt juf Josje de bonte bezoekers in zich op. Het zijn grote papegaaien, die er alle vier anders uitzien. Die ene blauw met gele lijkt precies op Lori, de zwijgzame papegaai die ze een paar jaar geleden gered heeft. Daarnaast zitten er twee met allebei een rode kop, maar verschillend gekleurde vleugels. Juf Josjes ogen blijven even plakken aan de laatste. Die is helemaal blauw, het soort blauw waar je duizelig van wordt, zo mooi.

‘Wat een prachtvogels zijn jullie,’ zegt juf Josje. ‘Waar komen jullie vandaan?’

Plotseling beginnen ze alle vier door elkaar te schreeuwen. Of eigenlijk is het meer krijsen. Het klinkt als een ongeluk op de snelweg. Alsof er tien auto’s tegelijk remmen. Vreselijk! Juf Josje houdt haar handen tegen haar oren. ‘Stóp!’

Maar ze komt niet boven het lawaai uit.

Dan voelt ze dat er iets op haar schouder komt zitten. Het is Lori, haar zwijgzame papegaai. Voor het eerst in al die jaren maakt hij een geluid. De stem van Lori klinkt heel hees en krasserig. Toch is wat hij zegt kennelijk boeiend genoeg, want de papegaaien houden hun kop en luisteren naar Lori. Juf Josje wilde dat ze het ook kon verstaan, maar dat kan alleen als ze Superjuffie is.

Ineens is het stil. Lori is uitgepraat en vliegt van haar schouder af. Ook de vier gekleurde bezoekers stijgen op. Een voor een vliegen ze door de tuindeur naar binnen. Wat gaan ze doen? Bijna struikelt juf Josje over Annie, die naar de tuindeur sluipt.

‘Jij blijft even buiten, dame.’ Juf Josje pakt Annie op en zet de tegenstribbelende poes boven op de tuintafel.

Binnen zitten alle papegaaien boven op de kooi van Lori. Die staat altijd open, Lori mag gaan en staan waar hij wil. De twee papegaaien met de rode kop pikken Lori’s korrels op alsof ze al jaren niet hebben gegeten. De mooie blauwe wil ook, maar die past er niet meer bij.

‘Wacht, ik zal nog meer halen,’ zegt juf Josje. In de keuken strooit ze